

[Freddy Madsen]

dringer sket, og det, der er det afgørende i den forbindelse, er, at FN's sikkerhedsråd, som det er fremhævet, har vedtaget, at man på det grundlag skal fortsætte sanktionerne, og det ved vi jo at man gør.

Situationen i Rhodesia er, hvad udenrigsministeren faktisk i sin redegørelse må erkende, på nuværende tidspunkt den, at der er en række ting som ikke harmonerer med de kendsgerninger, man faktisk har at bygge på. Man siger, at man hverken vil tage stilling for eller fordømme det, der er kaldt det interne styre, men jeg synes, der i de kendsgerninger, som udenrigsministeren selv har fremhævet, er tilstrækkeligt materiale, og her til kommer det materiale, der yderligere foreligger, til, at man – i øvrigt også i overensstemmelse med FN – fortsat må fordømme det interne styre, også fordi det er i åbenbar modstrid med FN's beslutninger

Endelig er jeg ikke i tvivl om, hvorfor denne forespørgsel er rejst. Det er antagelig en bevægelse, som vil gå igen i en lang række lande. Det er efter min mening også derfor, de partier, der har rejst forespørgslen, i og for sig går på kattepoter over for regeringen. Man vil ikke forlange nogen anerkendelse på nuværende tidspunkt, og det forstår jeg da så udmærket, for det er der intet grundlag for. Men det, man vil forsøge – og det synes jeg udenrigsministeren vidtgående giver indrømmelser i retning af – er at påvirke først og fremmest den britiske, men vel også den amerikanske regering til måske gradvis, men faktisk, at anerkende det, der er sket i Rhodesia. På den måde vil man efterhånden se, om det måske kunne lykkes at overbevise en del af opinionen i den vestlige verden til at påvirke beslutningerne sådan, at man gled af på den tidligere politik over for Rhodesia.

Jeg synes, at det, som er sket, har vist, at det internationale pres, som har været lagt på Rhodesia, ikke har været uden en vis virkning, selv om det endnu ikke er tilstrækkeligt. Det tilsiger efter vores opfattelse, at dansk udenrigspolitik fortsat må stå bag beslutningerne i FN, at vi tvært imod forespørgernes hensigt, nemlig at opløse den holdning, som hidtil har været flertallets i FN, skal stå fast på den politik og medvirke til, at den føres videre indtil det tidspunkt, hvor det er flertallet, nemlig flertallet i den sorte

befolkning, der frit kommer til at kunne vælge i Rhodesia.

Jeg synes, det er rimeligt i og for sig, at vi holder os til det her, men jeg synes dog alligevel, det skal noteres som en overordentlig interessant bemærkning, at hr. Erhard Jakobsen for det første i et og alt var fuldstændig enig ikke alene med hr. Ninn-Hansen, men også med hr. Jørgen Junior, og at han derudover havde fundet ud af, at de eneste allierede, NATO efterhånden havde tilbage i denne verden, var Israel, Egypten, Rhodesia og Sydafrika. Det er dog en interessant oplysning at få, og jeg ved ikke, om det er en opfattelse, som deles af det konservative folkeparti og de øvrige partier i denne sag.

Steen Folke (VS):

Med velvilje fra de efterfølgende ordførere har jeg fået lov til at springe frem i rækken, fordi jeg skal til et møde om kort tid.

Når denne forespørgsel er rejst, er det til syvende og sidst udtryk for, at det illegale regime i Zimbabwe har haft et vist held med sit spil. Det er lykkedes at afholde et såkaldt valg, men det var i alle henseender et fupvalg. Ingen kan være i tvivl om, at det ikke vil bringe fred i Zimbabwe, men det var heller ikke regimets formål. Formålet var at skabe en demokratisk facade, som kan føre til international anerkendelse og ophævelse af FN-sanktionerne. Dette må ikke ske. Smith har søgt en vietnamisering af krigen. Den skal gøres til et internt opgør mellem befrielsesbevægelserne og de samarbejdende sorte partiledere, som for øvrigt under regimets beredvillige opbakning er i færd med at udruste store private hære.

Men heroverfor står en stadig større del af befolkningen og de to befrielsesbevægelser ZANU og ZAPU. De har i dag den faktiske kontrol over store dele af landet, hvor de arbejder med at opbygge produktionen og uddannelses- og sundhedssystemerne, goder, som i stor udstrækning blev nægtet den jævne befolkning under det tidligere styre. Derfor er krigen i Zimbabwe ikke bare et militært opgør. Det er et opgør om, hvorvidt den brede befolkning fortsat skal være undertrykt. En støtte, nok så passiv, til styret i Salisbury vil kun medvirke til at forlænge denne krig.